

Nagy Lea

Az éjszaka csodái

Weöres Sándornak

*Itt, ebben a végtelen térben és időben,
csupa halványtalan ház, s a kéményekben
kialusznak az utolsó füstfelhők is, zuzognak
az éjjeli bogarak, mögöttünk meg égszínké
villanás fénylik fel a messzi-messzi sötétségben.*

*Ringató dallamod elszáll, ahogy ideérne.
Kastélyod zárt falai elvesznek mindent,
csupán egy fekete macska haldokló
nyávogása hallatszik le a dombok mögül,
s onnan lessük egymást búslakodova,
szánkon meg már remeg a megvetés.*

*Kihalt most minden, még a bomló varjúk
sem kárognak azt, hogy nézd, amá'
nézd, amá', hogy süketül a világ!*

*Néma szeretők suttognak egymás álmait,
s dobban a katonainduló őrzöngő hada!
Ó, jaj, ó jaj! A Kastélyt ellepi a sok
kis kobold, dobpergőre felszáll
az egész földöntúli övezet.*

*Ez csak álom, csak álom, mondod kedvesen
valahol valami helyen, miközben álmodom.*

*Távolról hallani, valamiféle messzi országban,
ahogy felcsendiül az éjjeli nóta, s megkeseredett
költők kéri fel a báli lányokat egy utolsó
táncra még.*

*Úgy szerettem nevetésed, mint kint ezt a nyári éjszakát,
sötét éjben botorkáltunk, csak te meg én, miközben
rókák hada takart minket a bűnös valóság előtt.*

*A környéken minden alszik, hallatszik az erdőtűz-
ropogás, düllenek az éji ibolyák, s befodrozzák
az egész éjszakát.*

*A költő, a költő! Ott szalad a messziségben,
fekete macska üldözi a házak tetején,
nyávogása semmire sem elég!
Nem kell ő már senkinek!
Tág a lég, tág az út!
Hozd az örömet, rajta, rajta!
Huss, huss!*

*Szomorú már minden, macska sincsen,
elveszett az erdő mélyén, egy róka karjaiban,
s utoljára felnyávog még egy elmúlt pillanatért.*